

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 99/07-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júla 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Ľ. P. a J. P., obaja bytom T., zastúpených advokátkou JUDr. M. K., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 12 C 270/02 pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Trnava od 1. januára 2005) Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 12 C 270/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ľ. P. a J. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 12 C 270/02 pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Trnava od 1. januára 2005) Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 12 C 270/02 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. PN 12 C 270/02 konal bez zbytočných prietahov.

3. L. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je mu Okresný súd Trnava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. J. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je jej Okresný súd Trnava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť L. P. a J. P. trovy právneho zastúpenia v sume 10 216 Sk (slovom desaťtisícdivestošesťnásť slovenských korún) na účet ich právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. K., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 99/07 zo 17. apríla 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť L. P. a J. P. (ďalej len „s'ťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PN 12 C 270/02 pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Trnava

od 1. januára 2005) Okresným súdom Piešťany (ďalej len „bývalý okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 270/02.

Ústavný súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 2 písm. c) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) v platnom znení výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov, práv a povinností z osobitných vzťahov sudcu k štátu prešli k 1. januáru 2005 z bývalého okresného súdu, ktorému pôvodne podali sťažovatelia žalobu, na okresný súd.

Na základe výzvy ústavného súdu sa okresný súd vyjadril k prijatej sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 491/07 doručeným ústavnému súdu 21. júna 2007, v ktorom okrem iného uviedol:

„1. Je potrebné uviesť, že spor je skutkovo a právne náročný najmä z toho pohľadu, že má dôjsť k nahradeniu vyhlásenia vôle k čomu pravdepodobne smeruje úmysel navrhovateľov (doposiaľ z petitu žalobného návrhu nie je zrejmé) je potrebné, aby právny úkon (napr. zmluva o prevode vlastníctva bytu) bol perfektný z hľadiska hmotno-právnych náležitosti, nezáleží na tom, či bude tento prevzatý do výroku, rozsudku súdu, resp. ako taký bude prílohou rozsudku súdu (z petitu taktiež nie je zrejmé, či je prílohou, keďže ako taký hmotno-právny úkon sa nenachádza v spise, resp. nie je identifikovateľný, pričom v petite taktiež nie je obsiahnutý v takej forme, aby pri jeho prevzatí do výroku súdu bol rozsudok vykonateľný).

2. Uvedenie všetkých procesných úkonov až doposiaľ:

K tomuto vec prejednávajúci sudca uvádza, že v období, keď návrh došiel súdu, t.j. 12. 12. 2002 napadlo na v tom čase bývalý Okresný súd Piešťany celkom dvanásť podaní, ktoré boli skutkovo totožné, pričom sa odlišovali len v označení navrhovateľov. Do oddelenia vec prejednávajúceho sudcu napadli štyri veci a zvyšné napadli do oddelení 5 C a 11 C, kde je vo všetkých prípadoch vec prejednávajúcou sudkyňou Mgr. Š. Po zistení uvedenej skutočnosti sa vec prejednávajúci sudca dohodol s kolegyňou Mgr. Š. na tom,

že táto začne vo veci s vykonaním procesných úkonov smerujúcich k odstráneniu väd podania navrhovateľov, tak aby podanie nevykazovalo vady, keďže v podobe v akej bolo formulované, nebolo vykonateľné, čo nakoniec skonštatoval aj Krajský súd v Trnave vo svojich viacerých rozhodnutiach. Zároveň táto nariadila znalecké dokazovanie potrebné pre zistenie otázky ceny, za ktorú by mal odporca navrhovateľom byť previesť do vlastníctva, pričom výsledky tohto dokazovania by sa dali použiť aj v tomto konaní (ako listinný dôkaz), ako aj vo všetkých ďalších konaniach, čo by bolo z hľadiska hospodárnosti účelné. Mgr. Š. rozhodla meritórne vo veciach vedených pod č. k. PN-11 C 279/02, PN-11 C-279/02, PN-5 C 41/02, pričom vo všetkých prípadoch Krajský súd v Trnave prvostupňové rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Ako vyplýva z rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré Vám v prílohe zasielame, dochádzalo z hľadiska hmotno-právneho uplatnenia nároku navrhovateľov k rôznym interpretáciám. Z hľadiska zjednotenia v rozhodovacej činnosti je účelné, aby súd mohol v tomto konaní použiť výsledky dokazovania v uvedených konaniach, v ktorých napriek tomu, že prebieha konanie nebolo doposiaľ vydané právoplatné meritórne rozhodnutie vo veci samej.

Konkrétny procesný úkon súd vykonal dňa 28. 05. 2007 a to keď vyzval navrhovateľov na odstránenie väd podania. Rozhodnutie taktiež pripájame.

3. Prekážky postupu podľa § 107 a nasl. O. s. p.:

Tu je potrebné uviesť, že vec prejednávajúci sudca mohol využiť z hľadiska vyššie uvedených skutkových tvrdení ust. § 109 ods. 2 O. s. p., avšak v zmysle citovaného ustanovenia nerozhodol.

4. Prieťahy, ktoré boli podľa názorom súdu spôsobené sťažovateľmi:

Tu je potrebné uviesť, že doposiaľ, či už v tomto konaní, alebo aj v ďalších, nebol jednoznačne formulovaný žalobný nárok navrhovateľov, ktorý by bol spôsobilý na jeho prevzatie do rozsudového výroku tak, aby bol tento aj vykonateľný. Aj z rozhodnutí Krajského sudu v Trnave vyplýva, že v podobe v akej je nárok doposiaľ uplatňovaný nie je spôsobilý na jeho prevzatie do výroku rozhodnutia súdu, pričom tento je neustále menený a upravovaný.

5. Prieťahy spôsobené súdom:

Je potrebné uviesť, že súd spôsobil prietahy tým, že nerozhodol o prerušení konania, aby nedochádzalo k neefektívnym procesným úkonom, ktoré ako je vidno aj v iných veciach, doposiaľ nesmerovali k právoplatnému meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej.

6. Či zistené prietahy sú považované za zbytočné prietahy:

Zistené prietahy je potrebné považovať za zbytočné, je však potrebné poznamenať, že z pohľadu eventuálneho priznania náhrady trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva nesmerovali ani úkony navrhovateľov realizované prostredníctvom ich zástupcu k tomu, aby ich bolo možné považovať v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. za účelné na uplatňovanie práva.“

Právna zástupkyňa sťažovateľov bola 21. júna 2007 ústavným súdom vyzvaná na zaujatie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu. Vo svojom vyjadrení uviedla:

„S vyjadrením predsedu Okresného súdu v Trnave nesúhlasíme s časťou rôznosti právnych názorov, s procesnou ekonómiou, nakoľko vec nie je ani skutkovo a ani právne zložitá (ide o bežnú agendu prvostupňových súdov), nie je dôležité ani znalecké dokazovanie nakoľko znalec by len potvrdil zákon, čím by išlo len o ďalší zbytočný prietah v konaní.

Predseda Okresného súdu v Trnave pripustil zbytočné prietahy, ktoré odôvodnil s čakáním na právoplatnosť a ďalší priebeh iných skutkovo totožných právnych sporoch, čo je však v rozpore nielen so všeobecnými záväznými právnymi predpismi ale predovšetkým s Ústavou SR a takéto konanie zo strany zákonného sudcu je neprípustné nakoľko súdy sú nezávislé a nestranné a v prípade akéhokolvek rozhodnutia vo veci samej príslušný právny predpis umožňuje vyjadriť svoj nesúhlas s rozhodnutím súdu podaním riadneho opravného prostriedku.

Čo sa týka dohody s kolegyňou o tom, že táto začne vo veci s vykonávaním procesných úkonov smerujúcich k odstráneniu väd podania navrhovateľov, tak aby podanie nevykazovalo vady, keďže v podobe v akej bolo formulované, nebolo vykonateľné... považujeme taktiež za neprípustné, vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania žiadna vada neexistovala, keďže súd s takýmto žalobným návrhom konal ako so žalobným návrhom vykonateľným. V prípade ak by vada existovala súd je povinný vyzvať na prípadné odstránenie väd podania, ktoré môže byť návrhom. A ak by Okresný súd vyzval na odstránenie väd podania a následne rozhodol, Krajský súd by v takom prípade nemal inú

možnosť ako takýto rozsudok potvrdiť. To sa nestalo.

K časti zjednotenia v rozhodovacej činnosti:

Plne sme si vedomí, že i najdokonalejšia právna úprava má svoje medzery a priestor na rôzne výklady konkrétnych noriem, avšak zjednocovanie rozhodovacej činnosti neprislúcha Okresným súdom, a ak áno nie na takejto úrovni. Ak by obaja sudcovia dospeli k rozhodnutiu v merite veci s iným, protichodným výsledkom, proti takémuto nepriaznivému rozsudku by samozrejme bolo prípustné odvolanie, čím by sa vec dostala na súd vyššieho stupňa a v prípade potvrdzujúceho rozsudku zo strany Krajského súdu, Občiansky súdny poriadok umožňuje podať mimoriadny opravný prostriedok, čím by sa vec opäť dostala na súd vyššieho stupňa, ktorého rozhodnutie by bolo možné chápať ako rozhodnutie, ktorým sa naštartuje proces zjednocovania rozhodovacej činnosti vo veciach skutkovo i právne totožných s vecou, ktorá je predmetom konania vo veci vedenej pred Okresným súdom v Trnave pod sp. zn. PN-12 C/270/2002.

K vyjadreniu k prietahom spôsobených sťažovateľmi:

To či je žalobný návrh perfektný alebo nie rozhoduje súd v čase podania takéhoto návrhu alebo podania, ktoré môže byť návrhom alebo jeho blízkej budúcnosti, a nie po 4 a pol roku.

K vyjadreniu k prietahom spôsobených súdom:

V prípade ak by súd rozhodol o prerušení konania, len z dôvodov uvedených vo vyjadrení (vyšší počet skutkovo a právnych vecí, nevykonateľný návrh alebo prípadne ústna dohoda dvoch nezávislých a nestranných sudcov) išlo by o absurdné rozhodnutie, ktoré nemá základ ani v Občianskom súdnom poriadku a tobôž nie v Ústave SR.

K vyjadreniu k zisteným prietahom:

Nie je nám zrejmé, či predseda Okresného súdu má na mysli náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva v konaní vedennom na Ústavnom súde SR alebo v konaní pred Okresným súdom v Trnave, avšak v poslednom spomenutom konaní sa o trovách rozhoduje popri rozhodnutí v merite veci, to znamená, že v tomto čase predseda nemôže vedieť ako toto konanie skončí a s akým výsledkom a taktiež, ktorej zo strán vznikne náhrada trov konania, v akej výške a či tieto vzniklé trovy boli i potrebné na účelné uplatnenie práv, resp. práva.

Vzhľadom k uvedenému trváme na podanej ústavnej sťažnosti v plnom rozsahu

a zároveň upresňujeme a uplatňujeme si ďalšie trovy právneho zastúpenia súvisiace s týmto vyjadrením v zmysle § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 13 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb pričom jeden úkon má hodnotu vo výške 5.108,- Sk, t. j. spolu s právnymi úkonmi v ústavnej sťažnosti spolu vo výške 15.324,- Sk.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokováanej veci.

Pri uplatnení týchto kritérií však ústavný súd berie do úvahy, že ich aplikácia je oveľa jednoduchšia v prípadoch, v ktorých zistil, že „súd bol celkovo nečinný a od podania žalobného návrhu neuskutočnil vo veci žiadne úkony“ (II. ÚS 4/03, II. ÚS 177/03, II. ÚS 244/03).

Ako zo sťažnosti, tak aj z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že od 12. decembra 2002, keď bola vec pridelená zákonnému sudcovi, doteraz nebol vo veci vykonaný žiaden relevantný procesný úkon a nebolo nariadené ani jedno pojednávanie. Okrem jednoduchého úkonu [zistiťovanie (dopyt) z 19. apríla 2005, či bol vypracovaný znalecký posudok v inej súvisiacej veci], až do prijatia sťažnosti na ústavnom súde bol okresný súd vo veci úplne nečinný.

Ústavný súd ďalej zo spisu zistil, že 28. septembra 2005 doručili sťažovatelia okresnému súdu „*zmenu petitu žaloby*“.

Vyjadrenie okresného súdu, „*že spor je skutkovo a právne náročný*“, ústavný súd vzhľadom na to, že k dokazovaniu okresný súd dosiaľ vôbec nepristúpil, nemohol v žiadnom prípade akceptovať. Navyše k hodnoteniu zložitosti v obdobnej veci sa ústavný súd už vyslovil, že ide o vec, ktorá nie je zložitá z právneho ani skutkového hľadiska (III. ÚS 53/07).

Ústavný súd teda konštatuje, že sťažovatelia neprispeli k predĺženiu doterajšej doby konania. Aj keď okresný súd vo svojom vyjadrení poukázal na to, že „*nebol jednoznačne formulovaný žalobný nárok navrhovateľov*“, jeho stanovisko ústavný súd nemohol akceptovať, pretože odstraňovaním nedostatkov podania sťažovateľov sa okresný súd začal zaoberať až 28. mája 2007, teda po viac ako 4 a pol roku od začatia konania.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Postup okresného súdu predstavuje nečinnosť počas celého obdobia od podania žaloby, ktorý ústavný súd hodnotí ako porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu práv sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú sťažovatelia domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti žiadali aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 150 000 Sk pre každého z nich z týchto dôvodov: „*U sťažovateľov spôsobuje nečinnosť Okresného súdu Trnava stav právnej neistoty, vzrastajúcu nechť k zákonom, ktoré garantujú ich práva a k akémukoľvek skloňovaniu slova spravodlivosť, resp. súdna moc.*“ Sťažovatelia zároveň dodali, že v ich prípade je právoplatné skončenie súdneho sporu veľmi dôležité, pretože v rámci neho sa má rozhodnúť o uložení povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva k bytu a nebytovému priestoru v súlade so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, II. ÚS 416/06).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistené zbytočné priesťahy v konaní okresného súdu, predmet sporu a povahu veci ústavný súd považoval priznanie sumy 40 000 Sk pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel (bod 6 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. M. K., ktoré si vyčíslila v sume 15 324 Sk.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk.

Odmena vypočítaná ústavným súdom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v prípade dvoch sťažovateľov predstavuje sumu 10 216 Sk. Za jeden úkon patrí odmena pre každého sťažovateľa v sume po 2 970 Sk, a ku každému úkonu režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) v sume 178 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola však znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb (§ 13 ods. 3 vyhlášky).

Keďže trovy konania vypočítané právnu zástupkyňou sťažovateľov nie sú vyššie ako suma vypočítaná ústavným súdom, a nie je teda v rozpore s citovanou vyhláškou, ústavný súd jej priznal sumu, ktorú požadovala.

Podanie právnej zástupkyne doručené ústavnému súdu 28. júna 2007 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a odmenu zaň nepriznal. Preto zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nieje prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou nález“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007